PEPÍK: Je po parádě, musí se dělat. *(Všichni vstávají a začínají pracovat)*

NĚMECKÝ PARŤÁK *(v popředí, suše)*: Georg, kommen sie her! *(Jiří k němu dojde)* Nestýská se vám někdy?

JIŘÍ *(předstoupí na vysunuté místo a říká do publika)*:
Čas stesku je nekonečný,
jen čas práce utíká.
Ale čas nenáviděné práce
rovněž nemiluje rychlost.
Jak sadistický štír
vychutnává svou oběť.

NĚMECKÝ PARŤÁK: Nechcete k nám někdy večer přijít na kus řeči? Žena vás ráda uvidí, domácké prostředí je vám teď vzácné. Nemáme nic společného s těmi — — — *(jasné gesto)*

(K obrovitým bednám nyní přichází dolmeč s „mamelukem" a křehkou třicátnicí, na níž je poznat, že má na sobě pracovní oblek poprvé)

DOLMEČ: Bude s vámi nyní pracovat tato paní. V rámci nasazování německých žen z domácnosti. Chovejte se slušně, žádné sprosťárny, je z vysoce postavené rodiny. Je to paní Erna von Lützgendorf! *(Vychutnává toto jméno a s důležitou tváří odchází. Všichni se obřadně představují, dávají znát, že je to pro ně náramné gaudium)*

PEPÍK: Úžasné! Velká vymoženost říšské demokracie. Máme tu „von"! Kněžnu, hraběnku, baronesu, komtesu. Naposled jsem potkal komtesu v Babičce.

JIŘÍ *(k teologovi)*: Faráři, příležitost zaškolit se na světský život! Návrat domů s trofejemi!

RUDOLF: Nebo v urně.

TEOLOG: Vyliž si kapsu.

RUDOLF *(se hluboce uklání)*: Důstojnosti, mé velebné uznání! *(Pokračuji v práci. Miloš ukazuje paní Erně, jak si má počínat)*

JIŘÍ *(Milošovi)*: Je pěkná, pane kolego. Křehká, v nejlepších letech, jemné ruce, ba i parfém cítím. Nezapomeň, že na dně všeho je touha po radosti! *(Všichni se chechtají)*

6
NOC SVĚTLOMETŮ

Nebe protínané pohybujícími se světlomety. Během scény někdy zhasínají, jindy těkají divočeji.

a)

Proti tomu nebi Rus a Ruska. Ticho. Pak se ozvou kroky. Oba plaše odběhnou.

b)

Němě přejde jevištěm dolmeč vedoucí se pod paží se svým „mamelukem".

c)

Za chvíli opačným směrem teolog. Vede se kolem pasu s Francouzkou.

d)

Zdeněk a Miloš.

ZDENĚK: Že nejseš u Erny?

MILOŠ: Já za to nemůžu, ona je do mně celá blázen.

ZDENĚK: Ty ne?

MILOŠ: Člověče, já nevím. Já už vážně nevím. Na mě šly holky odjakživa.

ZDENĚK: Já bych tě zabil...

MILOŠ: Farář tam má tu hezkou Francouzku. *(Hvízdne)* Haló, faráři! Jak se bavíš?

HLAS TEOLOGŮV *(za chvíli)*: Děkuju za optání, výborně.

ZDENĚK: Ale není tě slyšet.

MILOŠ: On si jistě pomáhá latinou, to je taky románský jazyk. *(Přichází Rudolf)*

MILOŠ *(nedočkavě)*: Sehnals mi tu učebnici, poslali ti ji?

RUDOLF: Tady. *(Podá mu knihu)*

MILOŠ: Výborně. *(Zdeňkovi)* Člověče, já ji čechizuju!

ZDENĚK: Úplnej revolucionář. Hraje to s tebou dobře, jak vidět.

MILOŠ: Blbost, bere to vážně. Chce se učit česky. Němky jsou hrozně důkladný.

ZDENĚK *(vezme učebnici od Miloše a čte)*: „Máma má koláče. Má máma koláče?" — Ne, nemá, jinak by mi poslala.

RUDOLF: Jak se teď domlouváte, když ji poslali dělat jinam?

MILOŠ: Zavolám jí vždycky.

ZDENĚK *(čte a hned komentuje)*: „Teta má také koláče. Má teta také koláče?" — Ne, tety vymřely, ty nemají vůbec nic a nechají mě napospas řepě. — „Zítra bude neděle." — Neděle vůbec nebudou. Zrušený!

RUDOLF: Být tebou, tak bych si dal pozor na to telefonování. A na psaní dvojnásob.

ZDENĚK: „Jaký je dnes den?" — Žádný. Dnes je den nula.

RUDOLF: Domlouvej se s ní raději jen mezi čtyřma očima.

ZDENĚK: „Volá tě Máňa?" — Hrome, ani ji nenapadne.

RUDOLF: Víš, co udělali tomu klukovi z vedlejšího baráku, co chodil s německou paničkou!

MILOŠ: Neboj, ona je úžasně rozumná! A já taky zrovna nejsem nešikovný.

ZDENĚK: Je známo. *(Otevře knihu opět na začátku a čte)* „Máma má mísu." *(Dává knihu s velkým gestem Milošovi)* A ty máš slabikář.

MILOŠ: To je fuk. — Tak já jdu telefonovat.

e)

Eliška se vede pod paží s holičem, za nimi Marie a Jaroušek

JAROUŠEK *(rozpačitě)*: Ty, Marie, že prý máš cosi s nějakým německým lajtnantem... *(Eliška se pootočí a uchichtne se)*

MARIE *(se naježí)*: Kdopak ti to říkal, Jaroušku?

JAROUŠEK *(váhavě)*: Zdeněk... Malíř.

MARIE: Tak ten to asi ví!

JAROUŠEK: A je to vážně...?

MARIE: Ano, je to vážně syn naší bytné, že, Eliško?

ELIŠKA: No, je takový černovlasý...

MARIE: Ale ne, blond!

HOLIČ: To jsem teda... to jste teda měly štísko, že jste se dostaly do privátu.

ELIŠKA: Nezakřiknout to!

JAROUŠEK: No ale Zdeněk přece...

MARIE: Ať k nám přijde na návštěvu, představíme mu ho! *(Eliška vyprskne)*

JAROUŠEK: No ale já myslím...

MARIE: Moc nemysli, to se dneska zapovídá.

f)

Jiří a Pepík

JIŘÍ: Byl jsem na návštěvě u našeho parťáka.

PEPÍK: No a?

JIŘÍ: Nic určitého, samé náznaky, jednu věc mi opakoval dvakrát: boval pomoc, tak abych se na ně

PEPÍK: To se dá vykládat různě.

JIŘÍ: Já vím. Ale zdá se mi, že to takový pocit. Budu tam chodit je taky moc hodná. Syn jim as *(Někdo zahvizdá ve tmě)*

PEPÍK: Počkej! *(Naslouchá)* To Tak těbůh.

g)

Zazvoní. Telefon zvedne Erna

ERNA: Ano... Ne, dnes ne mám ani co bych ti podala té, jsem celá zmlácená. Ano vždycky raději napřed zavolá znenadání... Ne, dnes ne dneska jsem škaredá... Ur mužský hlas, tak polož máš tu učebnici... Nenl tak to nemyslím, já bych knížečka, však víš... To není vlastně ještě pozdě mít pořád méně, ale přece jen raději ne... přijď... Ale ne dřív než

h)

Jarmila a Pepík se líbají

JARMILA: Já ti mám ně nad nama začne hučet kdy to skončí — a jak

PEPÍK *(ji pohladí, zaž říká: ať to padá sebeh A po válce...*

JARMILA: Co budem

PEPÍK *(s osmem)*: Bu

JARMILA: Já vím, m jen —

PEPÍK: A ty spíš dě

JARMILA: Ale ne. O A — nebudem se ha *(Světlomety pruděj a Jarmila jsou uro*